

Sigmunds kvæði yngra

Í Føroyum búðu høvdingar tveir,
Tróndur og Sigmundur itu teir.

*Noregs menn! dansið væl í stillum;
stillið tykkum allar,
riddarar, Noregs menn!
dansað væl í stillum.*

2. Sigmundur búði Skúvoy á,
Tróndur búði við Gøtuvág.

3. So grammur var Tróndur, hann hugsar ilt:
Sigmundur hevur vár' veitslu spilt.

4. Tróndur hann situr í sínari lon:
“Tit heintið mær Sjúrdá Tollaksson.

5. Tit heintið mær Gutta og láa Tór.”
Snarliga boð eftir teimum fór.

6. Inn komu garpar og søgdu so:
“Hvat vilt tú, Tróndur, tú sendi oss boð?”

7. “Eg havi sent tykkum boðini tey,
at tit skulu hjálpa til Sigmunds deyð.

8. Tit hvessið spjót, tit hvessið knív;
tað skal galda Sigmunds lív.

9. Hetta mítt ráð man vera gott,
vit skulu herja á hann á nátt.”

10. Teir savnaðu saman sveinar og menn,
teir gingu til strandar allir í senn.

11 So sigldi Tróndur Skúvoyarfjør,
skútan bognaði sum ein gjørð.

12. Myrk var náttin, skútan gekk,
so blíðan byrðin Tróndur fekk.

13. So myrk var náttin, skútan rann,
teir hildu beint mót Skúvoy fram.

14. Eingin vardi, teir komu hartil,
alt gekk til, sum Tróndur vil.

15. Skramblaðu teir við vápnnum hart,
so hurðar gingu í smildur snart.

16. Sigmundur vaknar úr svøvni brátt:
“Hvør brýtur inn á meg í nátt?”

17. “Hann, sum brýtur tínar dyr,
tað er tann maður, tú háaði fyrr.

18. Sigmundur helt sítt svørð ímót,
fimm fullu høvur á Tróndar fót.

19. Sigmundur høggur av makt og vold,
trý fullu høvur á Tróndar skjold.

20. Tróndur hann var til ilsku fús:
“Tit setið nú eld á Sigmunds hús!”

21. Sigmundur talar til frænda sín:
“Nú má eg rýma av húsi mín’.”

22. Einar úr Suðri, hans frændi Tór,
eingin annar við Sigmundi fór.

23. Sigmunds hústrú stendur við vegg:
“Tú hoyr meg, Tróndur Gøtuskegg.

24. Stríðist tú móti konu og börn’,
so ert tú grískari enn ein björn.”

25. “Tit sløkkið eld, tit stingið inn knív,
eg stríðist bert um Sigmunds lív.”

26. Tróndur vendi borgini frá,
beint ímót’ sum Sigmundur lá.

27. Tróndur hefur so fyrri orð:
“Eg kenni royk av Sigmunds spor’.”

28. Tróndur biður teir hava mót:
“Eg kenni royk av Sigmunds fót’.”

29. Teir gingu fram um grøna lund,
teir dvøldust við gjónna eina stund.

30. Sigmundur sær um gjónna brá:
Steingríms hævur á vølli lá.

31. Sigmundur aftur um gjónna sprakk,
svørðið úr hans hondum stakk.

32. Sigmundur flýddi á oynna norð,
Tróndur hevði tá manndómsorð.

33. Sigmundur kastaði í havið seg,
Einar og Tórir sama veg.

34. Tá ið Tróndur hetta sá,
aftur at báti skundar hann tá.

35. Aftur at báti skundar hann tá,
men ikki kundi hann Sigmundi ná’.

36. Svímja teir tríggir við miklari ferð,
sum streymur harður á firði er.

37. Tórir aftur um seg sá:
“Nú tekur Einar at dragna frá.”

38. Sigmundur gjørði sær tann ómak:
hann legði Einar á sítt bak.

39. Tórir rætti Sigmundi hond:
“Nú hevur Einar givið upp ond.”

40. Sigmund slepti Einari av:
”Suðuroyarfjørður varð hans grav.”

41. Sigmundur svimur og frændi hans;
enn er fjórðingur eftir til lands.

42. Tórir legði seg bylgju ímót:
“Nú eri eg givin í hond og fót.

43. Tú svim til lands, legg einki í meg,
Eg eri farin, men redda teg.”

44. Sváraði Sigmund’, í sjónum sat:
“Ei, mín frændi, skiljast vit at.

45. Vit vóru saman í mangari ferð,
ei, mín frændi, skiljast vit her.”

46. Sigmundur var í orðum trygg’,
hann legði Tóra á sín rygg.

47. Sigmundur svimur av allari makt:
“Nú hava vit at landi lagt.”

48. Brimið breyt um boðaslóð,
tað Tóra niður at botni dró.

49. Sigmundur var ein menskur mann,
men ikki bóru beinini hann.

50. Tá hann hevði svomið tann veg so lang’,
hann legði seg stillan niður í tang.

51. Torgrímur átti Sandvík fyrr,
hann sær ein morgun út fyrri dyr.

52. Torgrímur hyggur mót tara út:
“Eg meini, eg síggi ein reyðan klút.”

53. Tórgrímur talar til sveinar tveir:
“Tit vitið, um har er nakað meir.”

54. Inn koma dreringir og siga frá,
at stórir maður í tara lá.

55. Ein stórir maður í tara lá,
ongum líkari enn Sigmund’ at sjá.

56. Torgrímur tekur sær øks í hond,
so gongur hann at sjóvarstrond.

57. Torgrímur niður í taran sær,
maktarleysur lá Sigmundur har.

58. Torgrímur talar til sveinar sín’:
“Gullringur Sigmunds skal vera mín.”

59. “Dreingir, tit haldið mær í hans hár,
meðan eg gevi honum banasár.

60. Dreingir, tit haldið hans hár í topp,
meðan eg skilji høvur frá kropp’.”

61. Dreingirnir hildu í hans hár,
meðan hann gav honum banasár.

62. Dreingirnir hildu hans hár í topp,
meðan hann skilti høvur frá kropp’.

63. Gullringin bóru teir heim til hús,
men kroppin teir gróvu í sand og grús.

64. Ein slíkan enda Sigmundur fekk,
hans líki ei í Føroyum gekk.

Jens Chr Djurhuus (1773-1853), Sjóvarbóndin, yrkti. Kvæðið er yrkt í sama ørindislag sum Sigmund Brestissons tættir, eisini kallað Sigmunds kvæði eldra. Kvæðið er prentað í Dimmalætting 1.7.1882. Fyrsta kvæðabók, sum hevði tað við, man vera Gyftabók 1925.